

θει, δὲν ἀργήσῃ κι ἔ Στόκος νὰ κάμῃ φίλους· καὶ τέτοιους φίλους, ποῦ ἔχει κάποτες καὶ κουράγι νὰ ψηφίῃ τὸ Πρωτόξανθο Γένος καὶ νὰ χορεύῃ κατὰ τὸ δικό του σκοπό.

Ἄλλες αὐτὲς τὶς χαρὲς καὶ τὶς χάρες τὶς φυλάει ὁ Στόκος κρυφὰ κρυφὰ μέσα του. Δὲν εἶναι ἀπὸ κείνους ποῦ διαλαλοῦνε στὰ κεραμίδια παλικαριῆς καὶ ξυπνάδες. Ὁ Στόκος εἶναι Βούλγαρος, ὄχι Ρωμὸς. Βαρὺς σὰν τὸ χῶμα, μὰ καὶ γόνιμος σὰν τὸ χῶμα. Χοντροκέφαλος, ὅσο θέλει. Ἡ χοντροκεφαλιά του ὄμως, μιὰ καὶ χαμογέλασε ἢ τύχη στὴν πόρτα του, στάθηκε σωτηρία καὶ ὄδός του. Δὲν εἶχε τόπο νὰ πάρῃ ἀγέρα ὁ νοῦς του, δὲν ἀνέβηκε σὰν μπαλλόνι στὰ σύννεφα, μὴν στάθηκε στὸν τόπο ποῦ τονε βῆλανε νὰ δουλέψῃ, καὶ δούλεψε, δούλεψε ὅσπου ἔγινε Κράτος δυνατὸ καὶ μεγάλο. Ἔσπασε τὰ μούτρα τῶν Σέρβων, κι ἀκόμα δουλεύει καὶ μεγαλώνει, νὰ σπάσῃ καὶ τὰ δικά μας, ἕσα μὰς μένουν.

Ἄς τοῦ ποῦμε νὰ μὰς φέρῃ ἕνα σαλέπι, νὰ κατέβῃ ἢ πίκρα. Ἄλλῃ γιαιτριά δὲν ἔχει αὐτὲς ὁ πόνος.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΙΩΤΗΣ

Ἡ Κοινὴ Γνωμὴ

ΠΑΤΡΙΝΕΣ ΨΕΥΤΙΕΣ

Φίλε «Νουμά»,

Σὲ κάπιο φύλλο τῆς καμαρωμένης μας «Πελοπόννησος» (11 τοῦ Ἀπριλίη, 1910 σελίδα, 17) διάβασα τὸ ἀκόλουθο παραγράφακι :

«Οἱ μαλλιαροὶ εἰσέβηλον καὶ εἰς τὴν πόλιν μας μετὴν ἀπόφασιν νὰ σπειρώσῃ τὸν Μαλλιαρισμὸν ἕνεκα τοῦ ὀποίου ἐξηγέρθη ὁ τόπος ὅπου καὶ ἂν ἐπάτησε τὸ πόδι των. Ἀλλ' ἂν ἄλλου εἶδον μόνον τὸν λαὸν ἐξεγειρόμενον κατ' αὐτῶν, ἐδῶ θὰ τὸν ἴδωσι προβαίνοντα καὶ εἰς μεγαλύτερα καὶ καλὰ θὰ πράξωσι νὰ τὸ στρίψωσι ἐντεῦθεν, διότι τὸ ἔδαφος τῶν Πατρῶν εἶνε ὄλιως δῖόλου ἀγονον διὰ τοιαῦτα φυτόρια.

Ἡ «Πελοπόννησος» εἶναι ψεύτρα. Ὅσες μέρες ἔμεινε στὴ Πάτρα ὁ κ. Ταγκόπουλος ὄχι μόνον δὲν ἀπειλήθη μετ' ἐξόλο, ὅπως θέλει νὰ πεῖ ἡ «Πελοπόννησος», μὰ τὸ ἔναντίς, ἀφοῦ κι ὁ γιαιτρός κ. Καρόκης, φανατικὸς καθαρευουσιάνος καὶ πρόεδρος τοῦ «Φιλοδραματικοῦ Συλλόγου», τὸν παρκάλεσα νὰ κάμῃ μιὰ διάλεξη στὸ Σύλλογο γιὰ τὸ ἀνεολληθικό δράμα.

Ἄς εἶναι. Ἰσαμε τώρα ξέρουμε πὼς ἡ «Πελοπόννησος» ἐνδιαφέρεται μόνον γιὰ τὶς φυλακὰς τοῦ Ρίου καὶ γιὰ κάτι ἄλλες βρωμοδουλιές. Νά, ὄμως τώρα ποῦ βγήκε καὶ λόγου της νὰ μὰς διαφεντέψῃ τὴν καθαρύουσα. . . καὶ μὴ χειρότερα.

Πάτρα 20. 4. 910

Ὁ φίλος σου ΠΑΝΩΧΩΡΙΤΗΣ

ὍΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Βγήκε ἐν βιβλίῳ τὸ καινούριο ρομάντζο τοῦ Κώστα Παρορίτη «Στὸ ἄλμπουρο». Γιὰ τὸ ρομάντζο αὐτὸ ποῦ ἔχει κύριο θέμα τοὺς σπουγγαράδες κι ἀγγίζει τόσα καὶ τόσα κοινωνικὰ ζητήματα, θὰ μιλῆσομε πλατιά ἐν κατοπινῷ φύλλῳ τοῦ «Νουμά».

— Ἡ «Ἀκρόπολις» μίλησε γιὰ τὰ «Πεζὰ τραγοῦδια» τοῦ Ψυχάρη ποῦ δημοσιεύθηκε στὸ περασμένο φύλλο. Καὶ μίλησε μὲ μεγάλο σεβασμὸ. Μὰς εἶπε : Ὄταν ὁ Ψυχάρης γράφῃ πεζὰ τραγοῦδια, εἶναι τὸ ἴδιο σὰν ὁ ρινέο-κρος ἢ ὁ ἐλέφας (δὲ θυμούμαστε τώρα, καὶ νὰ μὰς συμπαθάει, τὸ εἶδος τοῦ θηρίου) νὰ καταπιανεται νὰ τραγοῦδήσῃ «Τραβιάτα». Νά, γούστο μιὰ φορὰ.

— Καὶ ἡ «Ἐστία» τόσο πιτυχημένη τῆ βρῆκε τὴ γνώμη τῆς «Ἀκρόπολις», ὅστε τὴν ξανατύπωσε. Βλέπετε, ἡ «Ἐστία» ποτὲ δὲν μπορεῖ νὰ χεῖ γνώμη δική της γιὰ κανένα ζήτημα. Γνωστὸ πᾶς αὐτὸ στοὺς ἀπαροικούντας τὴν Ἰουδαίαν, ποῦ λέει κι ὁ κ. Κύρος.

— Ἀπὸ ὄλους ποῦ γράψανε γιὰ τὸ μακαρίτη Περικλῆ Γιαννόπουλο, δὲν τὸ παραξυλώσανε. Ὁ κ. Ξενόπουλος κι ὁ κ. Ἀναστασόπουλος (ἢ Ἀνοητόπουλος) ὁ Ἀθηναῖος. Ὁ πρῶτος τὸν ἀνέβασε στὰ μεσοῦρα καὶ ὁ δεύτερος τὸν γκρέμισε στὰ Τάρταρα. Θᾶναι, φαίνεται, οἱ μόνοι ἄνθρωποι ποῦ

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Κατὰ τὴν 31 Μαρτίου 1910

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ

Table with 4 columns: Category, 31 Μαρτίου 1910, 28 Φεβρουαρίου 1910, and Δραχ. It lists various financial items like 'Εξωτερικὸι λ)ισμοί', 'Δάνειον πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν', and 'Καταθέσεις ἐπιταγῶν'.

ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ

Table with 4 columns: Category, 31 Μαρτίου 1910, 28 Φεβρουαρίου 1910, and Δραχ. It lists financial items like 'Μετοχικὸν κεφάλαιον', 'Αποθεματικὸν κεφάλαιον', and 'Καταθέσεις ἐπιταγῶν'.

Ἐν Ἀθῆναις τῆ 14 Ἀπριλίου 1910.

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Λογιστηρίου Π. Α. ΚΟΥΤΣΑΛΕΗΣ

Ἰσχύει ἀδικηθεὶ ἀπὸ τὸν ἀγγελοῦχο Περικλῆ καὶ γι' αὐτὸ τοῦ φερθήκανε τώρα τόσο ἀγρία.

— Μὰ ὁ κ. Ἀναστασόπουλος τᾶβαλε καὶ μετ' ὅν κ. Γαβριηλίδη. Τούτῳ γράφῃ : «Ἄλλοτε μετ' ἀνακήρυξης καὶ μὲνα μεγάλο ἄντρα» μὰ ἀνακήρυξης καὶ τὸ Γιαννόπουλο. Καὶ γὰρ δὲν τὴ θέλω τέτια συντροφιά. Καὶ σοῦ τονε γυρίζω τὸν τίτλο».

— Νὰ δεῖτε τώρα τὴ διαφορά. Ὁ Γιαννόπουλος, θυμούμαστε, σταν πρὸ τρία τέσσερα χρόνια γράφτηκε αὐτὸ στὴν «Ἀκρόπολις», δὲ ὄμωσε καθόλου γιὰ τὴν τέτια παράταιρη συντροφιά ποῦ τοῖζινε ὁ κ. Γαβριηλίδης. Μόνον χαμογέλασε.

— Τὶ ψεγάδι, θαρρεῖτε, βόισαι ὁ κ. Ἀναστασόπουλος στὸ Γιαννόπουλο ; Πὼς τὸ βιβλιάρικι τοῦ Γιαννόπουλου ἔχει μοναχὰ 80 σελίδες καὶ μετ' 80 σελίδες, λέει, δὲν μπορεῖ νὰ νακηρυχθεῖ κανεὶς μεγάλος ἄντρας. Καὶ πολὺ ἄσωτά, Πρᾶπει νὰ χεῖ γράψῃ τὸ λιγώτερο 85,000 σελίδες, ὅσες πάνου κάτου ἔχει γράψῃ ὁ κ. Ἀναστασόπουλος. Ἀδιάφορο εἰ δὲν ἄξίζει οὕτε μιὰ.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Μ. Νερ. Θὰ δημοσιευτεῖ τὸ νεκρὸ ἄσμα. — κ. Κ. Καρθ. Θὰ δημοσιευτοῦν ἕνα ἐν ἀπ' αὐτὰ ποῦ μὰς ἔστειλες. — κ. Γ. Ν. Κοντ. στὸ Μόναχο. ἔχει ἐξαντληθεὶ τὸ βιβλίο. Σὲ κανένα βιβλιοπωλεῖο εἰς βρισκεται. Γράψε μας εἰ ἄλλο βιβλίο θέλεις νὰ σοῦ σταίλομε. — κ. Μ. Κολυβ. Τὸ δεύτερο μὰς ἀρρεσε. Τὸ πρῶτο, ὄχι καὶ τόσο. Ὁ ἀριθ. 387, καθὼς τὸ δηλώσαμε καὶ στὸ περασμένο φύλλο, κατὰ λάθος τυπώθηκε 388, ὥστε διόρθωσέ το. — κ. Ο. Ν. στὸ Ἄϊντινι. Θὰ δημοσιευτεῖ. Γιὰ τᾶλλο, ἔμπορούμε πὼς γίνε-ται ἔτσι, ἀφοῦ ὄλα μαζί στέλνονται.